

PROLOOG

Klaar. Hij was klaar. Geen leugens meer; geen daden van blinde wreedheid meer; niet langer de noodzaak om zich voor te doen als Keldec's trouwe volgeling. Zijn gevaarlijke dubbelleven als Handhaver en rebellenspion was voorbij. Hij had het de rug toegekeerd en was onderweg naar huis.

Terwijl de mijlen zich voor hem uitstrekten in het maanlicht dacht hij na over wat zijn plotselinge beslissing zou betekenen. Hij zou de winter doorbrengen in Schaduwwrots, het hoofdkwartier van de rebellen. Hij zou Neryn weer zien: een kostbaar geschenk, hoewel ze niet vaak alleen zouden kunnen zijn op die plek waar zoveel mensen woonden, als haringen in een ton. Met zijn komst zouden de rebellen een dubbele klap moeten incasseren, want hij bracht niet alleen het nieuws van de dood van hun leider, maar tevens een verontrustend gerucht dat de koning zelf hem had toevertrouwd. Er was een tweede Ontbieder gevonden. Neryn was niet de enige. Als dat waar was, zetten deze slechte tijdingen de plannen van de rebellen om Keldec tijdens de volgende Midzomerbijeekomst te onttronen op zijn kop. Een bekwame Ontbieder zou in staat moeten zijn de menselijke strijdkrachten en die van het Goede Volk met elkaar te verenigen tot één machtig leger. Hij huiverde bij de gedachte aan wat er zou kunnen gebeuren als twee Ontbieders het tegen elkaar zouden opnemen. Hij moest dit nieuws zo snel mogelijk naar Schaduwwrots brengen. Dat, en zijn andere zware last.

Hij kon niet de hele nacht doorrijden. Hij had inmiddels genoeg afstand afgelegd om het land van Weerbrand ver achter zich te hebben

gelaten, en zijn paard was moe. Hij stopte aan de rand van een klein bos, zadelde zijn rijdier af, legde de zak die ze droeg voorzichtig tussen de stenen en haalde het voer tevoorschijn dat hij voor haar bij zich had. Morgen zou hij een betere plek moeten vinden. Hij maakte geen vuur, maar rolde zich eenvoudigweg in zijn deken onder de blote hemel. Hij stond zichzelf toe aan Neryn te denken; stelde zich voor dat ze in zijn armen lag met haar honingkleurige, zijdezachte haren tegen zijn huid. Voelde iets onbekends zijn hart binnensluipen, en hij durfde voorzichtig te dromen over een nieuw begin. Er was nog geen dag verstreken sinds hij ervoor had gekozen zijn dubbelleven vaarwel te zeggen. Nog geen dag sinds hij Regans hoofd vastgenageld boven de poorten van het fort van Weerbrand had aangetroffen en had geweten dat hij geen spion meer kon zijn. En toch, ondanks het trieste overblijfsel van zijn vriend in die zak daar verderop en de wetenschap dat de rebellen de beste leider hadden verloren die ze konden hebben, voelde hij een zekere mate van vrede.

Hij sliep, en werd wakker door iets wat venijnig in zijn arm prikte. Zijn lange ervaring deed hem binnen twee ademzuchten overeind springen, met zijn mes in de aanslag.

‘Stop je wapen weg, krijger!’ snauwde het kleine vrouwtje met de groene cape. ‘Waag het niet je mes tegen me op te heffen.’

Het was Salie, Neryns voormalige reisgenote en vriendin, een bovennatuurlijk wezen dat nauwelijks tot aan zijn knie reikte. Ze had puntige oren, een wilde haardos met groengrijze krullen en kraalachtige, doordringende ogen. Ze prikte hem met haar staf. Salie behoorde tot het Goede Volk, Albans bovennatuurlijke bewoners, wier hulp onmisbaar was voor de rebellie. Zijn hartslag vertraagde. Hij liet zijn mes terug in de schede glijden en hurkte toen neer om haar recht in de ogen te kunnen kijken.

‘Je had wel dood kunnen zijn,’ zei hij.

‘Jij ook. Luister nu.’ Salies stem klonk gedempt, alsof ze hier in het middernachtelijke bos omringd konden zijn door luisterende oren. ‘Ik heb gehoord dat je Weerbrand in allerijl hebt verlaten, in je eentje, zonder ook maar een van de kenmerken van een Handhaver te dragen. En voordat je het vraagt, dat heb ik gehoord van iemand van mijn eigen volk. Een vogelvriend zag je. Ik kan me niet voorstellen dat die koning van jou je in deze tijd van het jaar in je eentje op een missie stuurt. Dat betekent dat je de rol die je aan het hof speelde de rug

toekeert. Dat is niet wat Regan zou willen, en Neryn ook niet.’

Bijna had hij gezegd dat het haar niets aanging. Nu het Goede Volk deel uitmaakte van de rebellie ging het Salie wel degelijk iets aan. Ze was een vriendin; Neryn vertrouwde haar. ‘Regan is dood,’ zei hij.

‘Ja,’ zei Salie. ‘Die droevige tijding is me al ter ore gekomen. Jij hoeft hem niet naar Schaduwrots te brengen; er zijn snellere manieren om slecht nieuws door te geven dan te paard. Ze zullen het inmiddels wel weten, Neryn en de anderen.’

Neryn had gesproken over boodschappers met vleugels, vogelachtige wezens die geen echte vogels waren. Vogelvrienden noemde ze hen. ‘Ik breng hem naar huis zodat hij kan worden begraven,’ zei hij tegen het vrouwtje, met een blik in de richting van de zak die hij tussen de rotsen had neergezet. ‘Ik kon hem daar niet achterlaten als voer voor de vliegen en de kraaien. Ik heb nergens spijt van; alleen dat ik niet wist wat ze met de rest van hem hebben gedaan.’

‘Regan zou dit niet hebben gewild,’ zei Salie. ‘Hij zou niet willen dat je je post verlaat. Hoe moeten de rebellen te weten komen wat de koning in de zin heeft wanneer jij niet meer aan het hof bent? Hoe kan een opstand tegen Keldec slagen zonder de informatie van binnen die jij verstrekt? Ik kan het mis hebben, maar ik denk niet dat je met een missie voor de koning bezig bent.’

‘Ik kan het niet,’ hoorde hij zichzelf zeggen. Iets aan Salie maakte het onmogelijk om tegen haar te liegen. ‘Ik kan het niet meer, ik kan die man niet meer zijn. Bovendien is er ander nieuws, iets wat Neryn zo snel mogelijk moet weten. Ik moet –’

Ergens in het bos achter hem knapte een twijgje, en Salie was in een oogwenk weg – niet echt verdwenen, maar op een of andere manier versmolten met het licht en de schaduw van de bosrand. Met één hand op het heft van zijn mes draaide hij zich om.

‘Owen! Bij alles wat heilig is, je maakt het ons niet makkelijk om je in te halen.’

Zijn maag kneep samen bij het zien van de twee ruiters die uit de schaduw opdoken. Een blonde man met een breed, vriendelijk gezicht: zijn onderbevelhebber Rohan Doodzwaard. Een langere donkere man: ook iemand van eenheid Hertenbok, Tallis Spoorzoeker. Hij durfde niet na te denken over wat dit zou kunnen betekenen. Dit waren de twee mannen van wie hij steeds meer was gaan vermoeden dat ze iets wisten over wie hij werkelijk was, hoewel geen van hen dat uiterst

precaire onderwerp ooit openlijk had aangesneden. En nu waren ze hier en stond hij voor een bijna onmogelijke keuze: een gevecht op leven en dood met zijn kameraden leveren, of terugkeren naar de gevangenis van zijn oude leven.

‘Rohan, Tallis, ik had niet verwacht jullie te zien.’ *Probeer tijd te rekken. Leid de aandacht af van de zak, want als ze die vinden, is alles voorbij.*

‘Ik zal niet vragen waar je mee bezig bent,’ zei Rohan terwijl hij afsteeg. Hij droeg zijn zwarte Handhaverskleding, evenals Tallis, maar geen van beiden droeg het halve masker dat de krijgers van de koning gebruikten om hun identiteit te verhullen. Twee mannen, drie paarden; het paard dat ze met zich meevoerden was Bliksem. Was dit een officiële missie, een delegatie om hem regelrecht terug te brengen naar het hof zodat hij een straf wegens verraad kon ondergaan? Of was het iets anders? ‘Ik wil alleen maar zeggen dat we al halverwege Zomerfort zouden zijn als we onze bevelen hadden opgevolgd. Jij rijdt zo te zien in de verkeerde richting.’

Niet officieel dus.

‘Als we morgenochtend vroeg op pad gaan, kunnen we er nog op tijd zijn,’ voegde Tallis er op neutrale toon aan toe.

‘Waar zijn de anderen die met ons naar Weerbrand zijn gereisd?’ Er was verder niemand te bekennen.

‘Ik heb hen vooruit gestuurd over een ander pad,’ zei Rohan. ‘Gezegd dat er een geheime missie is waar alleen wij drieën bij betrokken zijn. Is er een reden om geen vuur te maken? We hebben niet meer gegeten sinds we bij Weerbrand vertrokken, en het is hier koud genoeg om je ballen eraf te laten vriezen.’

‘Geen reden.’ Hij dwong zichzelf rustiger adem te halen en zich te ontspannen. Hij stelde zich voor hoe het zou zijn, de terugkeer naar het hof, de zijdelingse blikken van zijn mede-Handhavers, de bewijzen van trouw die Keldec van hem zou eisen, zoals de koning altijd deed wanneer een onderdaan ook maar enigszins van zijn bevelen afweek. Hij voelde zich als een vogel die aan zijn kooi was ontsnapt en net voorzichtig zijn vleugels begon uit te spreiden, om vervolgens zonder plichtplegingen weer naar binnen te worden gegooid en de deur achter zich te horen dichtslaan. ‘Jullie hebben een risico genomen door achter me aan te komen,’ zei hij.

Tallis was hout aan het sprokkelen. Het maanlicht glansde op de

zilveren hertenbokspeld waarmee zijn cape was dichtgebonden, het embleem van een man van de koning. Rohan begon zijn paard af te zadelen. Flint nam de verzorging van Bliksem op zich, die hij met enige pijn in zijn hart had achtergelaten. Wanneer iemand onopvallend door het land wilde trekken, was een gitzwart raspaard niet echt aan te bevelen.

‘Als we morgenochtend rechtstreeks naar Zomerfort rijden, valt het risico wel mee,’ zei Rohan met een zijdelingse blik, alsof hij de goedstoestand van zijn bevelhebber probeerde te peilen. ‘Dat is mijn bescheiden mening althans. Jij bent de eenheidsleider; de beslissing is aan jou.’

Eén krankzinnig moment dacht hij dat zijn onderbevelhebber voorstelde om zich met z’n drieën bij de rebellen aan te sluiten. Toen kreeg zijn gezonde verstand de overhand. Er viel niets te beslissen. Er was niet echt een keuze. Hij wierp een blik in de richting van Tallis, die waarschijnlijk net buiten gehoorsafstand was. ‘Weet je het zeker?’ mompelde hij.

‘Niets is ooit zeker,’ zei Rohan.

Zo’n opmerking, gemaakt aan het hof in het bijzijn van de rest van eenheid Hertenbok, zou voldoende zijn om van verraad te worden beschuldigd. Volgens de Handhaverscode moest hij met lichaam, geest en ziel in de koning geloven; moest hij hem onvoorwaardelijk trouw zijn, wat hem ook werd opgedragen. Alles diende maar één ding: het gezag van de koning, dat alles oversteeg. Daaraan twijfelen was vragen om een snelle dood.

‘Dan vertrekken we morgenochtend,’ zei hij. De afgelopen nacht was er een last van zijn schouders gevallen. Hij had gelooft eindelijk vrij te zijn; vrij van de niet te verkroppen dubbelhartigheid van zijn bestaan als Regans spion aan het hof. Die vrijheid was een kort leven beschoren, zo kort als dat van een eendagsvlieg. De gemiddelde Handhaver zou er zijn hand uiteraard niet voor omdraaien om zijn twee metgezellen bij zijn kampvuur uit te nodigen en hen ’s nachts in het donker aan zijn mes te rijgen om vervolgens verder te gaan met waar hij mee bezig was. Hij had wel ergere dingen gedaan. Maar niet nu. Niet nadat hij die eerste aarzelende ademteugen als een bevrijd mens had gehaleerd. ‘Hebben jullie iets te eten bij jullie?’

Rohan en Tallis deelden hun voedsel met hem. Hij hield de wacht terwijl zij sliepen en vroeg zich af of hij een kans kreeg om te vluchten

of dat dit een opmerkelijk blijk van vertrouwen was. Rond middernacht stond hij op om de zak te inspecteren die hij uit Weerbrand had meegenomen, met de stinkende, waardevolle inhoud, en kwam erachter dat die was verdwenen. Heel even bleef zijn hart stilstaan en vroeg hij zich af of Rohan of Tallis de zak zonder dat hij het merkte had geopend en het hoofd tussen hun eigen spullen had verborgen om het aan de koning te laten zien. Toen bedacht hij dat Salie het moest hebben meegenomen. *Dat is niet wat Regan zou hebben gewild.*

Daar had het vrouwtje gelijk in gehad. Voor Regan was hun doel altijd op de eerste plaats gekomen; hij had van al zijn rebellen dezelfde toewijding verwacht. Als Regan nog leefde en hij zou het hem vragen, dan zou Regan uiteraard zeggen dat Flint moest terugkeren naar het hof, dat hij een Handhaver moest zijn en moest doen wat gedaan moest worden om het vertrouwen van de koning te behouden. Het had hem jaren gekost om zijn positie als leider van eenheid Hertenbok te bemachtigen en Keldec's vertrouweling te worden. Ondanks zijn disciplinaire dwalingen van de laatste tijd beschouwde Keldec hem blijkbaar nog steeds als een goede vriend, anders zou de koning hem nooit over de tweede Ontbieder hebben verteld.

Hij kon Regan's stem bijna horen. *Wat de reden ook is, je kameraden zijn hier om je uit de problemen te halen. Je kunt nog steeds binnen de zes dagen die Keldec je gaf aan het hof zijn. Je kunt hem naar Winterfort begeleiden en die Ontbieder met eigen ogen zien. Schat het gevaar in en stuur een boodschap naar Schaduwwrots. Ons doel staat boven jouw persoonlijke wensen, Flint. Dat zou ik jou niet moeten vertellen.*

Wat later werd Rohan wakker en nam de wacht over, terwijl Flint in een onrustige slaap viel, met onsamenhangende dromen vol geweld. Toen de zon opkwam, pakten de mannen hun spullen in en reden weg, terug naar Zomerfort en de koning. Ze spraken nauwelijks een woord.

I

Nu de winter zijn vuisten stevig om de bergen had geklemd, was de grond zelfs voor de sterkste man te hard om er een spade in te steken. Dus legden we Regans hoofd te rusten in steen en verzegelden het daar met behulp van magie.

De volledige rebellengemeenschap was aanwezig, tezamen met de clan van het Goede Volk dat onder ons in Schaduwrots woonde, in hun eigen doolhof van kamers en gangen. Het gebied dat de Plooiën werd genoemd, was in magie gedrenkt, een plek die naar eigen wil van vorm veranderde. Die magie was alom aanwezig op de dag waarop we afscheid namen van onze geliefde leider.

Veldbies, de wijze vrouw van de Noorderlingen, sprak een gebed en een betovering uit, en in de wand van de berg opende zich een holte, precies groot genoeg voor het hoofd in het verzegelde eikenhouten kistje. Tali en haar broer Fingal plaatsten het kistje erin; Milla hield de lantaarn vast. De schemering leek het juiste moment om onze leider zijn welverdiende rust te schenken.

Tali sprak een paar woorden van afscheid en zegening. Haar toespraak was kort; ze kon zich slechts met moeite groothouden.

Het flakkerende lamplicht leek de getatoeëerde raven rond haar hals op een vreemde manier tot leven te brengen, alsof ze daadwerkelijk hun vertrouwde rechte koers vlogen. Toen Veldbies haar handen weer over het steen bewoog, sloot de opening zich alsof hij er nooit was geweest.

We huiverden in onze dikke capes. Op de bergtoppen lag sneeuw en de wind floot een winters lied. Toen we onze afscheidswwoorden

hadden uitgesproken, gingen we naar binnen, naar de warmte van de eetzaal van Schaduwrots. Het hele stelsel bevond zich ondergronds, op het oefenveld na. Dat was de plek waar Andra de krijgers van Schaduwrots trainde terwijl Tali, nu de leider van de rebellenbeweging, haar strategie voor de grote aanval op koning Keldec's heerschappij voorbereidde.

Daar hadden we minder dan een jaar de tijd voor. De steun van Lannan Langarm, de machtigste noordelijke hoofdman, hing af van ons vermogen om de aanval vóór de volgende Midzomerbijeenkomst te organiseren. En voordat het zover was, moesten we een strijdmacht vormen die bestond uit mensen en leden van het Goede Volk, een strijdmacht die sterk en saamhorig genoeg was om het te kunnen opnemen tegen de kracht van de koning en zijn Handhavers. Het Goede Volk vertrouwde mensen niet. Ze vertrouwden elkaar niet eens. Waarom zouden ze zichzelf zo in gevaar brengen wanneer ze gewoon konden onderduiken en wachten tot de slechte tijden voorbij waren?

Opmerkelijk genoeg was ik de oplossing daarvoor. Het had lang geduurd voordat ik wilde aanvaarden dat ik inderdaad een Ontbieder was, iemand met de ongebruikelijke gave om het Goede Volk te zien, te horen en te ontbieden, waar ze ook waren; iemand die bovennatuurlijke wezens kon oproepen en hen ertoe kon overhalen om met mensen samen te werken voor het goede doel. Hen kon oproepen tot de strijd. Daar had ik veel moeite mee gehad. En nog eigenlijk. Iemand oproepen die mogelijk gewond zou raken, misschien wel de dood zou vinden, voelde wezenlijk verkeerd aan voor mij. In Regans ogen moest alles wijken voor het doel. Om de rebellie te laten slagen, zei hij altijd, moesten we dergelijke bedenkingen naast ons neerleggen. We moesten erop voorbereid zijn om alles te doen wat nodig was om de tiran ten val te brengen. Het was een les die iedere rebel in Schaduwrots ter harte had genomen.

Toen ik voor het eerst voet in Schaduwrots zette, bijna een jaar geleden, was mijn gave nog onontwikkeld. Ik was volledig ongeïnfocueerd, en de kracht die ik kon opwekken, had me beangstigd, want ik had gezien welke schade hij kon aanrichten als hij onverstandig werd gebruikt. Dus was ik op reis gegaan, op zoek naar de vier Hoeders van Alban, de oude, wijze wezens van het land, en had hun om hulp gevraagd om mijn bovennatuurlijke gave op de juiste manier te gebruiken. Tussen de lente en de herfst was ik eerst naar de Kol van de

Eilanden gereisd, die me leerde hoe een aanroep versterkt kon worden door de magie van water, en daarna naar de Heer van het Noorden, die ik had helpen ontwaken uit een diepe betoverde slaap. Als dank leerde hij me gebruik te maken van de magie van de aarde. Nu was ik terug in Schaduwrots. De pijn van het verlies van Regan was nog vers, en het nieuws over Flint vulde mijn dromen met zorgwekkende visioenen over de man van wie ik hield. Toen Kauw, de vogelman van de Westerlingen, Regans hoofd naar huis bracht, had hij een onrustbarend verhaal verteld.

Salies clan van het Goede Volk had gezien hoe een groep Handhavers Keenans fort binnenreed. Keenan was de hoofdmans van Weerbrand, de man die het bevel had gegeven tot Regans dood. Later hadden ze Flint in het holst van de nacht in zijn eentje naar buiten zien komen. Ze hadden gezien hoe hij langs de poort van het fort naar boven was geklommen om Regans hoofd los te snijden, dat daar als gruwelijk machtsvertoon was vastgenageld. Ze hadden gezien dat Flint, niet in zijn Handhaverskleding, maar in gewone kleren en op een gewoon paard, het bos in was geglipt en snel was weggereden. Niet terug naar Zomerfort en zijn plichten aan het hof, maar door de vallei van de Raas in de richting van Schaduwrots. Hij had Regans hoofd bij zich, in een zak die aan zijn zadel hing.

Toen hij stopte om te rusten, confronteerde Salie hem en kwam erachter dat haar angsten bewaarheid waren geworden: hij gaf zijn moeizaam verworven vertrouwenspositie aan het hof op, draaide de koning de rug toe en bracht Regan naar huis. Hij was nog maar net begonnen het haar uit te leggen toen er twee Handhavers verschenen en Salie gedwongen was zich te verschansen. Dat is wat Kauw ons had verteld, en dat Flint de volgende ochtend met zijn kameraden in de richting van Zomerfort was gereden.

Het was verontrustend nieuws. Flint was al sinds jaar en dag het krachtige geheime wapen van de rebellen. Regans ogen aan het hof, een bron van onmisbare informatie over Keldec's strategische plannen. Hij had er heel wat jaren doorgebracht, nadat hij zijn opleiding tot het oude ambacht van geesthelen had voltooid en zijn deskundige diensten aan Keldec had aangeboden. Hij was hoog opgeklommen. Om dat te bereiken, had hij de koning onvoorwaardelijke trouw moeten betonen. Ik wist hoeveel dat van hem had gevergd, want onder Keldec's heerschappij moest een geestheler handelen als een Hersen-

spoeler en zijn ambachtelijke vaardigheden gebruiken om opstandige burgers naar de wil van de koning te buigen. Toen ik Flint de afgelopen lente op de eilanden zag, was hij gespannen als een boog. Hij walgde van wat er van hem geëist werd. Maar ik had nooit verwacht dat hij zou wegelopen voordat we de strijd hadden gewonnen.

Na de begrafenis zaten we een tijdje bij ons haardvuur, kruidig bier drinkend en genietend van de warmte. We probeerden ons Regan te herinneren zoals we hem ons zouden moeten herinneren, met verhalen over de moed en het inzicht van onze verloren leider, en haalden herinneringen op aan goede tijden. Maar de schaduw van Flints daad hing boven ons allemaal.

Ik wist hoe zwaar die beslissing voor hem moest zijn geweest – hij zou zo'n stap nooit lichtzinnig hebben genomen, tenzij hij op het punt van instorten stond. In een vlaag van zelfzuchtigheid wenste ik dat hij inderdaad door de vallei was gekomen en dat oude leven achter zich had gelaten, want hier in Schaduwrots zou hij veilig zijn geweest, in ieder geval tijdelijk. Ik zou tijd met hem hebben kunnen doorbrengen. De anderen bespraken wat het allemaal betekende en of we onze plannen onveranderd zouden kunnen doorzetten. De winter was in aantocht en onze bewegingsvrijheid vanuit onze veilige basis hier op de berg zou beperkt zijn. Het moment dat ik zelf een moeilijke beslissing moest nemen, kwam dichterbij.

Tali was rusteloos. Regans dood had niet alleen tot gevolg gehad dat zij onze leider werd – het had tevens een vurige gedrevenheid in haar ontketend om in actie te komen, het liefst zo snel mogelijk. Ze gaf ons een nacht om te rusten en te rouwen. Daarna riep ze ons bijeen voor een vergadering.